

[Jørgen Jensen.]

Vi ved jo, at vor regering har haft 2 måneder at virke i, og den har inden for denne korte tid gjort sit bedste for at rette op på tingene. Den har nået væsentlige resultater, og den vil fortsætte sine bestræbelser for at gøre det endnu bedre. Jeg glæder mig i denne forbindelse over finansministerens udtalelser om, at de offentlige udgifter for fremtiden vil blive søgt holdt inden for produktionsstignings rammer — sådan har jeg forstået finansministeren har udtrykt det — og det er jo udtryk for, at den forømtalte fatale procent skal holdes i ave.

Regeringen og regeringspartierne vedstår, at der i et moderne samfund foreligger en lang række fælles opgaver, som staten, kommunerne eller andre offentlige organer må og skal løse. Herom skal der ikke herske nogen som helst tvivl. Men hvis vi går bag om det finansielle, som bl. a. finansloven jo er udtryk for, når vi frem til noget helt reelt, nemlig at hele denne samfundsindsats skal betales af den danske produktion, taget i videste forstand. Derfor er det uundgåelig nødvendigt, at denne produktion i alle erhverv får så gode kår, at den kan bære disse store og voksende offentlige udgifter.

Jeg mener, der her er 3 hensyn at tage. For det første: jo flere midler det offentlige tager til sig, des færre midler kan der nødvendigvis stilles til rådighed for erhvervene, for produktionen, eksporten og investeringerne. Stigende statsudgifter begrænser i hvert fald i nogen grad fremskridtsmulighederne hos erhvervenes virksomheder.

For det andet: sammenhængende hermed vil jeg gerne understrege, at større offentlig aktivitet nødvendigvis medfører, at flere mennesker ansættes i det offentliges tjeneste og forholdsvis færre beskæftiges i det producerende og eksporterende erhvervsliv.

For det tredje: der vil være mange, der gerne ser en forøget offentlig aktivitet bl. a. i form af overførsler til det offentlige fra private personer. Men jeg minder om, at mange andre med rette siger: „Jeg ville nu

immervæk hellere have lidt mere til fri rådighed for min egen familie og for mig selv“, og det er efter min opfattelse ikke nogen asocial tankegang. Folk må have lov til, når de flittigt og stræbsomt sætter deres arbejdskraft og energi ind på at fastholde og forøge deres indkomst, også at få et rimeligt udbytte deraf til sig selv.

Disse sidste betragtninger kan med ond vilje, siger jeg, misforstås derhen, at jeg skulle bebrejde regeringen, at den følger en forkert linje. Men det gør jeg ikke. Jeg nævner denne hidtidige tendens som en advarsel. Jeg tror fast og bestemt på, at regeringen vil gøre sit bedste for at dreje udviklingen i en noget bedre retning end hidtil under udtrykkelig forudsætning af, at bredt accepterede målsætninger fastholdes bl. a. på det sociale og uddannelsesmæssige område. Det er jo ikke den nuværende regering, der har været fadder til finansloven for 1967-68, hvorfra jeg har hentet nogle af mine tal, og knap nok for 1968-69-finanslovsforslaget. Men jeg understreger altså et perspektiv.

Først er det imidlertid nødvendigt at rydde op. Vi har efter valget ført flere betydningsfulde økonomiske og finanspolitiske debatter her i folketinget, og jeg skal ikke forsøge at gentage i enkeltheder, hvad der er sagt ved disse debatter. Det må i høj grad værdsættes, synes jeg imidlertid, at regeringen ganske klart har erkendt, at den første og mest påtrængende opgave var at gennemføre en øjeblikkelig sanering af den danske samfundsøkonomi. Dette er selve fundamentet for den bygning, som vi alle ønsker skal rejses. Finanspolitikken, herunder skattepolitikken, må indgå som væsentlige dele af en sådan saneringspolitik. Derfor har vi også fået en stigning i moms, derfor har vi fået en hård udskrivningslov, derfor har regeringen gennem sine besparelsesforslag på 600 mill. kr. søgt at hæmme den voldsomme vækst i statsbudgetterne, derfor har regeringen gjort sit for, at kapitalforsyningen til erhvervene på mange måder kunne forøges, derfor har regeringen fore-